

Θύματα του ιμπεριαλισμού και του θρησκευτικού σκοταδισμού τα λαϊκά στρώματα, οι γυναίκες, οι μειονότητες και οι πρόσφυγες

Ανακοίνωση του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Η μεγαλύτερη σε διάρκεια άμεση στρατιωτική εμπλοκή στην ιστορία των ΗΠΑ, αφού άφησε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς αμάχους από τις αμερικάνικες στρατιωτικές επιχειρήσεις, λήγει με μια ταπεινωτική ήττα. Ακόμα και αν οι ΗΠΑ καταφέρουν να έχουν κάποια επιρροή στο υπό διαμόρφωση νέο σκηνικό στο Αφγανιστάν και την ευρύτερη περιοχή, το πλήγμα στην δύναμη και το γόητρο τους είναι δύσκολο να περιοριστεί.

Δεν κατέρρευσε μόνο το καθεστώς-μαριονέτα της Καμπούλ, αλλά συνολικά η πολιτική και ιδεολογική αφήγηση των ΗΠΑ για την παγκόσμια τάξη πραγμάτων, τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και την επιβολή των «δυτικών αξιών» και της «δημοκρατίας».

Στο Ιράκ όπου επίσης οι ΗΠΑ ξόδεψαν ασύλληπτα ποσά σε αυτό που ονόμασαν «state building», το Ισλαμικό Κράτος είχε καταλάβει επίσης μέσα σε μερικές μέρες τη μισή χώρα, ενώ σήμερα με την αποχώρηση του αμερικάνικου στρατού και από εκεί, η επιρροή του Ιράν, αλλά και της Ρωσίας και της Κίνας αυξάνεται.

Σε όλους αυτούς τους πολέμους υπήρξε με την μία ή την άλλη μορφή εμπλοκή των κρατών-μελών του NATO και της ΕΕ. Στο Αφγανιστάν το σύνολο των χωρών-μελών του NATO απέστειλε στρατιωτικές δυνάμεις, μεταξύ αυτών και η Ελλάδα. Σήμερα, το NATO προσπαθεί απλά να διασφαλίσει τον έλεγχο του αεροδρομίου της Καμπούλ για να αποφευχθούν εικόνες όπως αυτές της πτώσης της Σαϊγκόν, αλλά και για να εμποδίσουν χιλιάδες απελπισμένους Αφγανούς να διαφύγουν.

Εδώ όμως σταματάει κάθε ομοιότητα με το Βιετνάμ. Το 1975 η ήττα των ΗΠΑ σηματοδοτούσε το απόγειο των τεράστιων αντιαποικιακών, αντιιμπεριαλιστικών και εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων που κατεύθυναν την πορεία του πλανήτη προς την κοινωνική πρόοδο με σοσιαλιστικό πρόσημο. Παρά τις αδυναμίες και τις ανεπάρκειες ήταν η παλλαϊκή συστράτευση με στόχους κοινωνικής απελευθέρωσης που έδινε πνοή στα μεγάλα ένοπλα κινήματα της εποχής, ενώ και στο εσωτερικό της Δύσης ήταν ανάλογη η συμμετοχή του λαού και της νεολαίας σε αντιπολεμικά κινήματα που έφτασαν μέχρι την συνολική αμφισβήτηση πολιτικής, πολιτισμική και αξιακή του καπιταλισμού της εποχής.

Σήμερα η πτώση της Καμπούλ στους «ιεροσπουδαστές» Ταλιμπάν επικυρώνει την επικράτηση των πιο σκοταδιστικών θεοκρατικών δυνάμεων, την επιστροφή μεσαιωνικών αντιλήψεων για το δίκαιο, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την παιδεία, τον πολιτισμό. Αυτή η ροπή όμως δεν αφορά μόνο τους «βάρβαρους» των ισλαμιστικών σπουδαστηρίων. Η ακραία συντηρητική στροφή, η επάνοδος της θρησκείας, ο ανορθολογισμός, ο σκοταδισμός είναι τάσεις που υπάρχουν σχεδόν σε όλο τον πλανήτη και εκδηλώνονται με την κυριαρχία αντιλήψεων που θεωρούν ότι ακόμα και η αστική δημοκρατία και οι αξίες του Διαφωτισμού αποτελούν βάρη για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας. Για αυτό και η ήττα των ΗΠΑ καμιά αισιοδοξία δεν προσφέρει από μόνη της στους λαούς πλέον, ενώ η άνοδος της Κίνας και της Ρωσίας στο γεωπολιτικό παιχνίδι καμιά σχέση δεν έχει με επικράτηση αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων και πολύ περισσότερο δυνάμεων με προσανατολισμό κοινωνικής απελευθέρωσης.

Καθόλου τυχαία, οι Ταλιμπάν δεν αντιμετωπίζονται πλέον ως διεθνείς «παρίες», όπως το 2001. Τότε, ακόμα και η Ρωσία, η Κίνα και το Ιράν είχαν σε κάποιο βαθμό συνεργαστεί με τις ΗΠΑ και το NATO για να εκδιωχθούν από την εξουσία. Σήμερα, οι Ταλιμπάν συμμετέχουν ως επίσημοι συνομιλητές της διεθνούς κοινότητας στις διαπραγματεύσεις της Ντόχα στο Κατάρ. Η ρητορική τους έχει λειανθεί και προσπαθούν να εμφανίσουν ένα προφίλ μιας αξιόπιστης και συνεργάσιμης κυβέρνησης. Μια σταθερή και ισχυρή εξουσία στην Καμπούλ είναι προτιμότερη για πολλούς διεθνείς παίχτες ενώ η Ρωσία και η Κίνα δεν προχωρούν ούτε σε απομάκρυνση μέρους των διπλωματικών αποστολών τους. Όχι μόνο στο Αφγανιστάν, αλλά και στις περισσότερες χώρες της Μέσης Ανατολής η στρατηγική των ΗΠΑ εδώ και χρόνια ήταν η διαχείριση αστάθειας με μοναδικό στόχο την ανακοπή της ανάδυσης της Κίνας και της ευρωασιατικής συμμαχίας με Ρωσία και Ιράν.

Η επικράτηση των Ταλιμπάν ήταν προδιαγεγραμμένη και από τις ΗΠΑ. Οι εκτιμήσεις των αμερικανικών στρατιωτικών επιτελείων που την τοποθετούσαν χρονικά σε διάστημα 90 ημερών έπεσαν έξω καθώς χρειάστηκε λιγότερο από μια εβδομάδα. Αυτή η ταχύτητα ήρθε μάλιστα σχεδόν αναίμακτα καθώς πρακτικά αυτό που έγινε ήταν μια ειρηνική μετάβαση χωρίς μάχη. Άλλωστε το καθεστώς της κυβέρνησης Γκάνι ήταν ελάχιστα δημοφιλές και η επιρροή του εκτός των ορίων της πρωτεύουσας ήταν πάντα μηδαμινή. Για την ακρίβεια στηριζόταν σε τοπικούς πολέμαρχους σε μια χώρα που εξακολουθεί να έχει φυλετική δομή. Ο κυβερνητικός στρατός παρά τα εκατομμύρια που ξόδεψαν οι ΗΠΑ σε εξοπλισμό και εκπαίδευση δεν είχε καμιά εμπιστοσύνη στις επαρχίες της χώρας. Αντίθετα οι Ταλιμπάν προχώρησαν σε μια σειρά από συμφωνίες με τους τοπικούς πολέμαρχους επιβάλλοντας την κυριαρχία τους ακόμα και στο βόρειο τμήμα της χώρας όπου δεν είχαν καταφέρει να επικρατήσουν ούτε οι αντισοβιετικοί Μουτζαχεντίν στη δεκαετία του '80, αλλά ούτε και η πρώτη κυβέρνηση των Ταλιμπάν στη δεκαετία του '90.

Σήμερα, η νίκη των Ταλιμπάν είναι συνολική, όπως και η αποδοχή τους και από τις γειτονικές χώρες, τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες που βρίσκονται στη ρωσική σφαίρα επιρροής, το Ιράν, αλλά και την Τουρκία. Ακόμα και οι ΗΠΑ τους είχαν πρακτικά αναγνωρίσει ως συνομιλητές, ήδη επί προεδρίας Τραμπ, ενώ η ταχύτατη εκκένωση στρατιωτικών βάσεων χωρίς καν να ενημερώσουν το καθεστώς-μαριονέτα του Γκάνι αποτυπώνει την διάθεση τους να αποκαταστήσουν δεσμούς με το βλέμμα στην επόμενη μέρα.

Για το γεωπολιτικό παζάρι ελάχιστη αξία έχει η ανθρώπινη ζωή και οι τύχες των γυναικών, των θρησκευτικών και εθνικών μειονοτήτων του Αφγανιστάν. Ακόμα και ντόπιοι συνεργάτες των νατοϊκών δυνάμεων (οδηγοί, μεταφραστές κτλ) και οι οικογένειες τους εγκαταλείπονται, προκαλώντας σκληρές βαρβαρότητας στο αεροδρόμιο της Καμπούλ. Οι δυτικές δυνάμεις νοιάζονται περισσότερο να στείλουν ένα μήνυμα στο εν δυνάμει προσφυγικό ρεύμα που αναμένεται προς την Τουρκία και την Ευρώπη.

Υπό αυτό το πρίσμα παρακολουθεί τις εξελίξεις και η ελληνική κυβέρνηση και τα εγχώρια ΜΜΕ, που συνεχίζουν να αναπαράγουν την άθλια ρατσιστική προπαγάνδα τους. Μόλις λίγες μέρες πριν, η Ελλάδα και πολλές χώρες της ΕΕ ετοιμάζονταν να στείλουν πίσω στο Αφγανιστάν χιλιάδες πρόσφυγες που δεν πήραν άσυλο καθώς η χώρα τους ήταν «ασφαλής» σύμφωνα με τα πρωτόκολλα των συμφωνιών της ΕΕ. Η «ανθρωπιστική και δημοκρατική ευαισθησία» της ΕΕ σταματάει στον Έβρο και το Αιγαίο, ή στα σύνορα

Λιθουανίας-Λευκορωσίας, όπου υψώνεται νέο τείχος ενάντια στους πρόσφυγες από τις χώρες της Ασίας.

Για άλλη μια φορά φανερώνεται πως οι πρόσφυγες αποτελούν θύματα των ιμπεριαλιστικών πολέμων. Το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα πρέπει να καταδικάσει συνολικά το έγκλημα που συντελείται και να σταθεί στο πλευρό των πραγματικών θυμάτων του. Να απαιτήσουμε την ασφαλή δίοδο των προσφύγων, την πτώση κάθε τείχους και την κατάργηση των ρατσιστικών συμφωνιών της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΕ με καθεστώτα όπως του Ερντογάν, αλλά ακόμα και των Ταλιμπάν που σήμερα υποκριτικά εμφανίζονται να ξορκίζουν.

Απαιτείται όμως και πάλι για ειρήνη και ήττα των πολεμικών σχεδίων όλων των ιμπεριαλιστικών και αστικών δυνάμεων του γεωπολιτικού παζαριού. Μαζί με αυτά είναι αναγκαία μια διεθνής παλλαϊκή συστράτευση για ένα σύγχρονο διαφωτισμό, με συντριβή του θρησκευτικού σκοταδισμού και του ανορθολογισμού σε ολόκληρο τον πλανήτη. Πνοή σε ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να δώσει ένα σύγχρονο κομμουνιστικό απελευθερωτικό ρεύμα, η αισιοδοξία της νιότης του κόσμου ενάντια στη φρίκη ενός συστήματος που γερνάει και σαπίζει δημιουργώντας τέρατα.